

« ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ »

(Fr. Coppée.)

Ἡ πλῆξις ἡ ἀχόρταγν, παιδὶ τῆς θλίψεως νόθο,
Μέσ' στήν καρδιά μου ἐθρόνιασε γιὰ πάντα σὰν δεσπότης.
Θέρμῃ στὰ χρόνια τὰ χρυσὰ τῆς ἀδικίης μου νιότης
Οὐδ' ὅσιν ἔχουν τὰ στερνὰ τὰ γερατιὰ δὲ νοιώθω.

Μάρτυρας τὰ σβυσμένα μου τὰ μάτια, κ' ἡ ὠχρότης,
Καὶ ἡ καρδιά, ποὺ ἔρωτα δὲν ἔχει πιά οὐδὲ πόθο.
Ξέρω τὸ μαῦρο ριζικὸ ποὺ μόνος μοιροκλώθω
Γιὰ νὰ περνῶ, σὰν ἔρημο ποὺ δὲν θὰ κόψω ἀνθὸ της.

Κι' ὅμως μὲ αὔρες χλωαρές σὰν πνέει τὸ καλοκαῖρι
Κάπου τῆς νιότης μου θαρρῶ πῶς μοῦ φουσᾷ τὰ γέρι
Καὶ πῶς με ραίνει ὁ ἔρωτας μὲ τὰ ῥοδόφυλλά του.

Τοῦ κάκου! ἡ μαύρη μου ἡ χαρὰ δὲν ἔρχετ' ἀπ' τὰ ξένα
Κ' ἡ ἐλπίδα διαβατάρικο εἶναι πουλὶ γιὰ μένα
Ποὺ ἓνα μνημὲν θάπαιρνε νὰ χτίσῃ τὴ φωλιά του.

Ἀθήνα

Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

ΕΛΗΣΜΟΝΗΣΕ

Εἰς τὸν αἰῶνά μας, εἰς τὸν αἰῶνα τῆς ὕλης, εἰς
τὸν ἐξόχως θετικὸν 19ον αἰῶνα, μοῦ ὀμιλεῖς γιὰ τέ-
τοια μορμολύκεια, τὰ ὅποια ἀφοῦ ἀρνέιται πλέον νὰ
παρδεχθῇ ἡ λογικὴ, κινδυνεύει νὰ ἀποκληρώσῃ καὶ
τὸ λεξικόν· Ἐρως, φιλία, οἰκογενειακὴ στοργὴ καί...
τὸ ἀστείωτερον εὐτυχία!!

Αὐτὰ ὅλα τὰ ἔλεγε μέσα εἰς σύννεφα καπνοῦ, ὁ
κ. Παῦλος Φίλιος, μὲ περισσοτέρην πικρίαν παρὰ μὲ
τὴν ἀδιαφορίαν, τὴν ὅποιαν ἤθελε νὰ ἐπιτηδεύῃ.

Ἡ ἐξαδέλφη του τὸν παρετῆρει μὲ εἰρωνικὸν μει-
δίαν, χωρὶς νὰ δείξῃ ὅτι τὴν ἐνοχλοῦν τὰ νέρη τοῦ
καπνοῦ ἢ οἱ καπνοὶ τῆς ἀπογοητεύσεώς του.

Ἦτο αὐτὸς ὁ Παῦλος ὁ τόσον ἐνθουσιώδης, ὁ
Παῦλος μετὰ γαλανὰ μάτια καὶ μὲ τὰ γελαστὰ χεῖλη,
ὁ Παῦλος, ὁ ὅποιος τόσῳ ἡγάπα τὸ σπῆτι δηλ. τὸ
οἰκογενειακὸ τραπέζι, ὥστε τὸν ἔλεγχονα σπητόγατα καὶ
ἐκεῖνος δὲν ἐθύμονε διόλου!

— Ἀκουσε Παῦλέ μου σὲ βλέπω διαφορετικῶς πρὸ
ὀλίγου σ' ἐπείραζα καὶ γελοῦσα, τώρα δὲν γελῶ. Δὲν
δοκιμάζεις ν' ἀλλάξῃς ζωὴ; Ἐλα ἐδῶ στὴν ἐξοχὴ
νὰ ζήσης κἀνένα μῆνα καὶ ὁ καθαρός ἀέρας νὰ καθα-
ρίσῃ αὐτοὺς τοὺς καπνοὺς τῆς ἀπογοητεύσεως, ποῦ
τοὺς ἔφερες ἀπὸ τὸ Παρίσι. Αὐτὴ ἡ ἀπογοητεύσις εἶνε
ξένη ἀρρώστεια δηλ. ἐπιδημικὴ· ἂν ᾔτο ἐνδημικὴ θὰ
εὑρίσκε κἀνεὶς κομπογιαννίτης τὸ γιαντικὸ της καὶ

ἐπὶ τέλους θὰ καταντοῦσε ὅλως διόλου ἀκίνδυνη. Αὐ-
τῇ, Παῦλέ μου, εἶνε ἐπιδημικὴ καὶ βλέπεις στρατο-
λογεῖ ἀμέτρητα θύματα. Γελᾷς;

— Μὴ πῶς νὰ μὴ γελάσω, ἀγάπη μου, ἀφοῦ τὴν
ἀλήθειαν τὴν ὁμοιάζεις ἀρρώστεια καὶ τὴν πλάνην
ὕγεια.

— Ἄν χάριση ὁ Θεὸς χρόνια τῶν παιδιῶν μου, δὲν
θὰ τ' ἀφίσω νὰ ξεμακρύνουν πάτημα ἀπὸ τὸ σπῆτι.
Ἀχ! αὐτὴ ἡ Εὐρώπη! τῆς στέλλουμε καρδιακὰς ζων-
τανκὶς μὲ παλμοὺς εὐγενεῖς, μὲ ἐνθουσιασμὸ ἄγιο καὶ
μᾶς τῆς ἐπιστρέφει κρέας καπνιστό.

— Καὶ πταίει ἡ Εὐρώπη;

— Μὴ βέβαια. . .

— Ἐδῶ ἀπχτᾶται καὶ σύ, ὅπως ἀπχτῶνται οἱ
περισσότεροι.

— Εἴθε νὰ ᾔτο ἀπάτη. . .

— Ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι (ἐκτὸς τῶν ἐξαιρέσεων) πι-
στεύουν ἀκόμη εἰς ὅλα καὶ τὰ πομπώδη λόγια καὶ θαρ-
ροῦν πῶς μὲ λίγη αὐταπάρῃσι μποροῦν νὰ τὰ δώκουν
σάρκα καὶ ὅττ' ἄνευ δὲν θὰ 'πῃ εἰς τὸν φοιτητὴν
τὸν ξενητευμένο: μὴν πιστεύῃς· ἀπλούστατα διότι
καὶ αὐτὸς πιστεύει καὶ ὅλοι πιστεύουν. Ὅτι ὅμως
ξεροζώνει μίαν πρὸς μίαν τὰς οἰκογενειακὰς παρ-
δόσεις καὶ μᾶς κἀνει νὰ τὰς θεωροῦμεν σκουριασμέ-
νη πρόκληψι προέρχεται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον.

— Ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τοῦ Παρισιῶ. . .

— Ὁ ἄνθρωπος εἶνε παντοῦ καὶ ᾔτο πάντοτε ὁ ἴδιος.